

Gândirea pozitivă în cântecul popular românesc

Silvia PITIRICIU

Înrădăcinat în spiritualitatea românească de peste două mii de ani, cântecul popular, bogăție de neprețuit a folclorului, este un mod de viață și de exprimare a filosofiei poporului român. Gândurile, sentimentele și aspirațiile țaranului nostru se topesc în versuri populare pe care se mlădiază cântecul. Existența cântecului popular este legată de patru coordonate: o coordonată umană (țaranul și colectivitatea satului), una terestră (așezarea rurală în natură, într-un spațiu și într-un timp anume), una magico-religioasă¹ (creința în Dumnezeu și o întreagă mitologie) și alta psihonoțională (trăirile, dorințele, gândurile și așteptările pe care se întemeiază existența). Prin aceste coordonate, cântecul popular se întipărește ușor în memoria colectivității și se transmite din generație în generație.

Ca manifestare sincretică, versul este cântat, iar cântecul însoțește jocul. Dincolo de vers și de melodie, cântecul popular încântă prin atmosfera creată, prin frumusețea și bogăția costumelor. Totul este exprimat simplu, direct, așa cum este sufletul țaranului autentic, deschis și curat. Din mesajul textului popular răzbat atitudinea tonică și demnă față de viață și de semenii a țaranului, un mental sănătos, tinerețea spiritului. Sunt trăsături care țin de gândirea pozitivă, una dintre dimensiunile spirituale prin care ne definim ca popor.

Gândirea pozitivă este o atitudine mentală, un concept psihologic și sociologic, care privește relația individului cu sine însuși și cu cei din jur. Adesea se spune: „Ești ceea ce gândești”, un mod de a arăta cât de necesar este să depășim obstacolele pe care viața ni le scoate în cale, să căutăm soluții, să privim cu optimism încercările la care suntem supuși, să avem un sistem de valori bine definit, imagini mentale pozitive, convingeri și așteptări pozitive, un comportament flexibil în discuțiile cu ceilalți².

În cercetarea de față am observat și identificat elemente ale gândirii pozitive în limba cântecului popular, pe care le-am exemplificat cu fragmente de text adecvate temei și le-am argumentat din punct de vedere psihologic, al centrilor energetice (chakre) care guvernează spiritul.

¹ Dimensiunile umană, terestră și, mai ales, magico-religioasă au fost studiate de cei mai mulți folcloriști: Tudor Pamfile, Ovidiu Papadima, Ion Talos, Romulus Vulcănescu, Ion Ghinoiu, Antoaneta Olteanu ș. a.

² Cf. Molden, Hutchinson, p. 83. Reușita în diverse domenii înseamnă un mod de organizare a gândirii, un scop bine stabilit și depinde foarte mult de felul cum purtăm un dialog.

1. Comuniunea cu natura

Țăranul trăiește în natură, simte pulsul ei, se bucură odată cu schimbarea anotimpurilor, își încarcă sufletul și spiritul de energie pură. Legătura cu pământul și cu natura, în general, se face prin chakra nr.1. Natura ușurează povara sufletelor încărcate, odihnește pe cei oboșiți, stimulează energiile insuficiente, purifică spiritul de tot ceea ce este negativ. Din perspectivă geomantică, relieful variat, cu munți, dealuri, văi, urcușuri și coborâșuri, câmpii, păduri abundente, cu ape repezi sau domoale, are o semnificație în spațiu și în timp.

Dintre toate elementele naturii, *codrul* ocupă un loc aparte în viața țăranului: codrul este casa, familia, tot ceea ce este înrudit cu el sau aproape de el, într-o perfect simbioză: „Codru-i frate cu românul./ Cu fagu' și cu gorunu'./ Codru-i frate, codru-i tată/ Dintr-o vreme-ndătinată”. Dialogul dintre om și codru stă sub semnul trecerii timpului: „Mult mă-ntreabă codru' verde/ De ce fața mi se pierde./ Codrule, nu mă-ntreba./ Că doar se pierde și-a ta/ Numai să vie toamna”. Metaforic vorbind, codrul este oglinda vieții. Drumul prin codru este, de fapt, trecerea prin viață, natura este solidară cu omul, se bucură, suferă și îmbătrânește odată cu el: „Codrule, când te-am trecut/ Eram tinerel și crud./ Iară când m-am înturnat/ Eu, bătrân, și tu, uscat”.

Muntele, mare izvor de energie telurică și celestă, cu păduri și ape limpezi este loc de transumanță din timpuri imemorabile: „Munților de cheatră seacă,/ Râdeți când zăpada pleacă./ Lăsați turmele să treacă/ Și pe soare, și pe nor,/ Până la Vârful' cu Dor./ Drumul ciobănașilor”. După iarna bătrână și posacă, primăvara aduce bucuria reînvierii naturii. Muntele și turmele de oi mânate de ciobani formează o imagine idilică, întipărită în memoria țăranului român și a naturii deopotrivă.

Atmosfera caldă, solară priește țăranului care a ieșit cu plugul la arat, ascultând cântecul păsărilor: „Dragu mi-i la câmp afară/ În soare de primăvară./ Când aud cucu' cântând/ Și văd florile-nflorind// Cântă puiul cucului/ Pă coanile plugului/ Și mierluța pă tileagă/ Mult mi-i primăvara dragă”. Nașterea în mijlocul naturii este o binecuvântare. Înzestrat cu virtuți nebănuite, pruncul deschide ochii în natură, este parte a naturii: „Când m-o făcut măicuța./ Era frumoasă vremea./ Era zi de primăvară/ M-o făcut în pat afară// M-o-nvălit în foi de nuc/ Din satu' meu să mă duc./ Și mi-o pus în leagăn flori/ Să șiu dragă la ficiori// La cap mi-o pus busuioc/ Să am în viață noroc./ Apă mi-o dat de-am băut/ Dintr-un clopoțel de-argint/ Ca să știu mândru să cânt/ Cât oi trăi pe pământ”. Totul se desfășoară după un ritual, la care natura participă necondiționat, pentru ca ființa nou-născută să aibă toate șansele să trăiască în armonie cu natura. În înțelepciunea populară, aromele florilor se transferă asupra pruncului, busuiocul este cunoscut ca plantă afrodisiacă, argintul purifică de tot ceea ce este negativ. Simbioza dintre mineral, vegetal și uman aduce echilibru, armonie și generează energie pozitivă.

Esențială pentru toate formele de viață, *apa* este un element primordial, „are aceeași vârstă ca Dumnezeu” (Taloș, 2001: 8). Sacră, apa neîncepută regenerează

corpul și spiritul (Vulcănescu, 1985: 27). Apele cerești și cele pământesti au fost considerate întotdeauna pure, pline de virtuți misterioase. Apele rezezi, în torente, distrug așezările, aducând sărăcie. În schimb, apa molcomă, care șerpuiește lin aduce bogăție și încântă sufletul: „Murăș, Murăș, apă lină,/ Cine bea de dor s-alină”. Alinarea este nu numai echilibrare prin potolirea setei, a dorului, ci încărcare cu energie pozitivă, ceea ce provoacă o schimbare la nivelul corpului fizic și spiritual, o apropiere mai mare de natură, trăirea în ritmurile ei³.

2. Rădăcinile, familia, satul

Tot chakra nr.1 este responsabilă de legătura omului cu familia, cu strămoșii, cu comunitatea locală. Învățăm de la părinți să iubim și să prețuim strămoșii, frații, surorile, neamul, dar și dreptatea și onoarea. Sentimentul românesc de *acasă* este de intensitate maximă pentru cei dezrădăcinați: „Pare-mi bine că-s acasă/ Cu cei dragi pe lângă masă./ Cât în lume am umblat/ Loc mai mândru n-am aflat.// «Ziua bună» când aud/ Văd și coarnele la plug./ Iar când văd munții bătrâni/ Sunt acasă-ntre români”. Pribegia și strămutarea în alte locuri provoacă răni adânci în sufletul țaranului înstrăinat, dorul de casă, de părinți și de neam secătuiește sufletul, nu poate fi înlocuit cu nimic: „Cum să-mi șie-n viață bine/ Când n-am părinți lângă mine?/ Aș zăce «mamă» și «tată»/ Și la frunze, și la piatră./ Știe numai Dumnezeu/ Ce duc în sufletu' meu./ Aș vinde noroc și bani/ Pântr-o casă cu țărani/ Satule, sătucul meu!”

Structura socială a satului cu relații între indivizi, între individ și colectivitate contribuie la formarea unei *conștiințe colective și geografice*. Conexiunea cu credințele familiale tradiționale ajută la formarea identității și a sentimentului că aparținem unui grup de oameni dintr-o anumită zonă geografică. Iubind casa și familia, țaranul iubește și locul natal, refieful din perimetrul satului, drumurile, ulițele, colțul lui de rai pe pământ: „Nu-i grădină mai frumoasă/ Ca-n Ardeal la noi, acasă”// „Dealuri, munți și voi, răzoare,/ Sate cu livezi în soare./ Acolo stă omenia/ Vecină cu veselia./ Mă visez noaptea în gând/ Raiul meu de pe pământ”. „Legătura cu locul vine odată cu trecutul și elementele tradiționale ce le păstrează și din care omul trage substanță...” (Budiș, 1998: 31). Familia, casa, limba și credința sunt coordonate care definesc sentimentul de apartenență la neam: „Ardealu' mi-i mamă dulce/ Pruncu', casa, sfânta cruce./ Asta-i tot la ce țân eu,/ Asta-o fost, asta sunt eu”. Tradițiile etnice și religioase stau la baza unui cod al onoarei, al ospitalității și al omeniei, trăsături caracteristice țaranului român: „N-avem porți la omenie,/ Da' nici garduri la mânia./ Oaspetele-l facem frate,/ Vinu-l bem pe jumătate”.

3. Dragostea

Localizată în chakra a 4-a, puterea emoțională a iubirii este un sentiment pur, cu o manifestare complexă. Iubirea ne atrage, ne intimidează, ne motivează, ne controlează, ne inspiră, ne împlinește, ne vindecă ori ne distruge. Este singura formă de energie care ne poate transforma și vindeca. Iubirea se identifică cu dragostea de viață, de semeni, de lume, de neam.

³ Apa este un simbol universal. În tradiția chineză, apa este „sângele munților și averea pământului”; feng „vânt” și shui „apă” sunt cele mai importante două cuvinte din geomantie (Lin, 2002:106).

Dragostea dintre feciori și fete se asociază cu tinerețea, energia vitală care întreține spiritul: „Dacă nu iubesc acum,/ Doamne, când să mai iubesc?/ Până nu s-așterne bruma/ Și am să îmbătrânesc”// „Bătrâneată, nu grăbi/ Lasă-mă să pot iubi./ Țâne-mă, Doamne, așa/ Că mi-i dragă mult lumea”. *Dorul* întreține gândul asupra celui drag: „Cine n-are dor pe vale/ Nu știe luna când răsare./ Nici noaptea cât îi de mare// Cine n-are dor pe luncă/ Nu știe luna când să culcă/ Nici noaptea cât îi de lungă”. *Dragostea* schimbă comportamentul și atitudinea față de semenii, cere implicare pentru a putea fi câștigată. Cu ea, dispar gândurile de teamă, de respingere, ideile preconcepute, interdicțiile: „*Dragostea* unde să pune/ Nici îi frică, nici rușine,/ Nici îi temere de nime’// *Dragostea* unde să lasă/ De nimica nu îi pasă”. „Aș da luna dintre stele/ Pântru ochii mândrii mele/ Și soarile di pă ceri/ Pântru mândra mea de ieri”. „Bade, pentru ochii tăi/ Mi-am lăsat fânul pe clăi/ Și ulciorul la izvor/ Că și-acolo-i numai dor”. Natura este părtașă la iubirea adevărată și mijlocește legătura dintre cei îndrăgostiți: „Vântule, sara pe lună/ Du-i mândruții voie bună./ Vântule, sara pe stele/ Du-i mândrii vorbele mele/ Doru’ și cu *dragostea*/ Dă-i-le la mândruța”. În lumea satului, legătura dintre cei doi tineri îndrăgostiți se menține simbolistic, prin obiecte: „De dor, mândră, și de drag/ Ț-am scris numele pe prag,/ Scrie-mi-l și tu pe-al meu/ Pe fluier și pe chindeu// Eu din fluier să doinesc/ La tine să mă gândesc/ Doru’ să mi-l potolesc”. *Cuvântul* spus sau scris este o forță, pentru că este rodul gândului care nu ține seama de spațiu și de timp. Sunetul duios al fluierului reaprinde trăirile. Iubirea este un sentiment sacru, pur, cât timp numele celui drag este scris pe chindeu și pus alături de sfintele icoane, cum numai în lumea satului se poate întâmpla.

Iubirea adevărată transformă omul într-o ființă bună, blândă, generoasă și, mai ales, iertătoare: „Bate vântu’ printre duzi/ Și ploaia prin cucuruzi./ De-aș ști, mândro, că-i veni/ Cu-n sărut te-aș lecui./ Așa doină Ț-aș cânta/ De-i uita, mândro, uita/ De-i uita de supărare/ Cu mine-n brațele tale/ De-i uita că ne-am sfădit/ Și de-un an nu ne-am vorbit”. Puterea celui care iubește stă în iertare. *Iertarea* este un act complex de conștiință care eliberează sufletul din nevoia de răzbunare. Cel care iartă este răsplătit cu bunătate sub forma bucuriei interioare.

4. Prețuirea de sine

Atașarea de evenimente și convingeri negative are un efect toxic pentru minte, spirit și corpul fizic (celule, țesuturi). Chakra a 5-a, legată de puterea voinței, privește rezistența, asumarea puterii interioare, iar chakra a 3-a, *respectul de sine*, autoaprecierea: „Câte rele sunt pă lume/ Tăte-or trecut păste mine,/ Da’ nici eu nu m-am lăsat,/ Batăr de-am făcut păcat”. *Respectul de sine* și, mai cu seamă, încrederea în sine semnifică trecerea de la copilărie la maturitate, asumarea responsabilității, acceptarea a ceea ce suntem și dorința de a păstra neîntinat *respectul* față de propria persoană. *Dragostea* neîmpărtășită de ambii tineri rănește, dar nu poate distruge demnitatea, puterea interioară: „Ce-ai crezut, bade, și crezi/ În oglindă când te vezi? /Că nu-i ficior să te-ntreacă/ Nici fată să nu te placă// Plină-i lumea de ficiori/ Ca și muntele de flori./ Că și eu îs floare-aleasă./ Mi-o sta bine-n orice casă”. „Bade, frumoși ochișori./ Am auzit că te-nsori./ Nu ești, bade, rupt din soare/ Să-ți șiu Țaie rugătoare”. Eșecul trebuie să fie înlăturat cât mai repede prin noi

încercări și prin conștientizarea binelui de sine: „Masa nu stă-ntr-un picior/ Și eu, fată, -ntr-un fîcior”. Sentimentele și aspirațiile pozitive, încrederea în puterea dragostei nu pot fi oprite: „Bade, cu drăguța ta/ Colindat-ai pădurea/ Și v-ați așezat pe-un râț/ Și m-ați vorbit de urât.// Dar nu-i bai, mie nu-mi pasă./ M-o făcut mama frumoasă./ Acum vremea-i de iubit,/ Nu de-amar și de jelit”. Transformând experiențele anterioare în experiențe pozitive, devenim constructivi, putem progresa mai ușor.

5. Legea cauzei și a efectului

Legea *karmei*⁴ sau legea cauzei și a efectului mai este cunoscută și sub denumirea de legea magnetismului. Ea ține de chakra a 2-a, fiind legată de relațiile cu semenii și de chakra a 7-a, prin racordarea la divinitate. Fiecare acțiune are o cauză și generează un efect sau, în sens biblic, „ce va semăna omul, aceea va și secera”⁵. În existența noastră suntem ajutați să păstrăm un *echilibru* între ceea ce dăm și ceea ce primim, pentru a înțelege mai bine adevăratul sens al propriei ființe și pentru a ne defini mai bine limitele.

Creatorul popular surprinde această formă a justiției divine. Dorul este, metaforic vorbind, mai greu ca pământul: „Alătura cu drumu’/ Ară badea cu plugu’// Noroc bun, bade, la plug/ Spune-mi: Tragu-ți boii-n jug?// Trag, mândră, și-ar trage bine/ De nu te-ar vedea pe tine.// Că s-acață plugu-n dor,/ Trag boii de să omor.// Nu-i bai, bade, greu să tragă./ Num’-o vară ț-am fost dragă”. *Suferința* este un semn al ignoranței omului în fața legii divine. Nu ne trece prin minte că am atras această suferință prin gânduri și fapte. Judecățile legii cosmice se bazează pe „cauza și efectul karmic” (Murphy, 1997:20): „Șine-i om de viță re’/ Nu cunună, nici nu be’./ Nu iubește când nu vre’./ N-o avut, nici n-o ave’”. Lipsa de iubire generează egoism, trăsătură de caracter care degradează spiritul. Egoismul atrage izolarea, lipsa de comunicare, de socializare, sărăcia materială și spirituală. Cursul de energie este blocat și omul se îndreaptă spre sfârșit, chiar dacă nu conștientizează acest lucru. Gândirea pozitivă presupune eliberarea energiei pozitive, atragerea de oameni pozitivi. Interacționând cu semenii, participând la viața comunității, omul acceptă responsabilitățile vieții, elimină tendințele dăunătoare din ființa sa.

6. Cântecul și jocul

Petrecerea prin cânt și joc, manifestare a gândirii pozitive, este un fapt străvechi. La traci, spune Herodot, înmormântările erau sărbătorite prin cânt și joc. Bucuria trecerii în alt plan se asociază cu credința în nemurirea sufletului, esența doctrinei lui Zamolxis.

Cântecul și jocul sporesc puterea emoțională, care ține de chakra a 4-a a inimii, ajutându-ne să ne bucurăm mai mult de viață, să nu cădem pradă gândurilor întunecate. Cântecul face parte din viața omului, din intimitatea lui sufletească: îl mângâie, îi astâmpără inima, îi purifică sufletul, îl ajută să se detașeze de tot ceea ce este negativ. Chakra a 6-a privește detașarea, se asociază cu spiritul și cu

⁴ Karma este un cuvânt sanscrit, cu sensul de „faptă, acțiune”, cf. NDN: 819.

⁵ Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel, 6:7.

înțelepciunea. În înțelepciunea lui, țăranul a știut să-și întrețină spiritul viu prin cânt și joc, din care a făcut un mod de a fi: „Mulțumescu-i la maica/ M-o făcut să știu cânta./ Eu nu cânt că știu cânta./ Da' mi-astâmpăr inima/ Mie și cui m-o-asculta”. „Cântecu' ni-i frate bun./ În el sufletu' ni-l spun./ Di ni-i rău ori di ni-i ghini./ Cântecu' îi lângă mini.// Cui nu i-i drag cântecu'/ Îi este rău sufletu'./ Cin' nu cântă și doinește/ Urâtă viață trăiește./ Da' eu cânt și mă petrec,/ Că și-așa zălele trec”. „Ceteră, când te aud./ Tăte rălile le uit/ Și de-amu, și de demult/ Și de câte-am petrecut”. În mijlocul semenilor, părinți, rude, prieteni, țăranul petrece și se înveselește, uitând toate grijile și necazurile vieții de zi cu zi, își regăsește forța necesară pentru a nu se simți abandonat: „Dragu mi-i câmpu' cu flori/ Oamenii petrecători./ Totdeauna-mi place mie/ Cu oameni de veselie”. „Iară joc și mă pitrec/ Eu de-așea nu mai plec./ Stau aiși, c-aiși ni-i ghini/ Cu șei dragi pi lângă mini./ Că mi-i drag la veselie/ Cu oameni de ominie”. „Ascultă, omule, bine/ Și petrece-te cu mine./ La ce-i rău nu te gândi/ Și zăle bune-or vini”. Veselia și omenia sunt trăsături caracteristice colectivităților rurale, neamului românesc: „Țâne, Doamne, neamu' meu/ Și-și petreacă tăt mereu./ Că-i făcut pă veselie/ Țăie-l Dumnezeu, să-l țăie”. „Faceți-mi loc și cărare,/ Că îi zî de sărbătoare/ Să închin cu fiecare,/ Să uităm de supărare”. Scopul petrecerilor este și de a face urări. Bindecuvântarea și cinstirea, împăcarea cu sine însuși și cu dușmanii fac parte din înțelepciunea țăranului român și armonizează relațiile cu semenii, putând fi rememorate cu fiecare gest și trimise în univers ca experiențe de viață: „Bună ziua, Doamne-ajută/ Oameni buni și lume multă,/ Binele cu voi,/ Cu voi și cu noi”.

Hora satului este un eveniment major la care participă întreaga comunitate. Este un spectacol de culoare, se sunet și de mișcare, la care țăranii poartă costume populare, au un anumit comportament, respectând o tradiție. *Hora de mână, a lua hora înainte, a intra în horă* nu sunt expresii întâmplătoare. Hora stimulează energia, redă veselia și buna dispoziție, înseamnă un mod fericit de a fi împreună: „Cât oi trăi pă pământu/ Mi-oi petrece tăt horindu./ Horile-s de stâmpărare/ La omu' cu supărare./ Horile-s de leac în lume/ La omu' cu vorbe bune”. „Cine-o făcut horile/ Meargă-n rai cu florile”, spune creatorul popular într-o formulă de urare și de bindecuvântare. Jocul pe strunele viorii incită și fascinează: „Când aud cetera-n sat/ Nu-mi trebuie de mâncat,/ Numa' haine de-mbrăcat/ Să mă duc la joc în sat”. „Când aud șeteruica,/ Gura nu-mi poate tășea./ Pișioarele nu-mi pot sta,/ C-așa-i tătă jița mea”. Descătușarea energiilor se asociază cu purificarea sufletului și a spiritului, ne ajută să păstrăm prospețimea spiritului și să ne întărim vitalitatea, să ne menținem tinerețea interioară: „Ionaș, arcușu' tău./ Ză-mi jocu' din satu' meu./ Bătuta cu cizmile,/ Să răsuni podelile”. „Joacă moțu' cu moața,/ De să scutură straița./ Joacă moața cu moțu'./ De să clăte' pământu”. „Joacă ghini badi, hăi,/ Stânga, dreapta, tri batai./ Nu căta rău la ochinși,/ Că le-am rupt jucând pe-aiși”.// „Bate locu' că-i uscat,/ Că de-o lună n-o plouat./ Pân' or vini ploili,/ Să muiem ochinșili./ Că-s uscate și crăpate./ De-asară n-or fost jucate”.

În conștiința colectivă, cântecul împletit cu jocul se asociază cu tinerețea trăită la timpul ei, *acum*, nu *atunci*, căci pentru a trăi prezentul avem nevoie de întreaga noastră vitalitate: „Tra' Miha' cu cetera/ C-amu mi-i dragă lumea./ Tra' cu arcu păste strune/ C-amu mi-s zălele bune./ Că, dac-om îmbătrâni,/ Știi Dumnezău ce-a mai si”. „Cântă, cântă, scripcaraș,/ Hora noastră di la Iași./ Cântă, badi, nu ti fașe,/ Că nu te-

oi lasa în pașe./ Cântă să ne bucurăm./ Că numa' o viață-avem./ Astăzi ești, mâni nu ești, / Pământu' nu-l moștenești". Nu de puține ori în istorie, viața țăranului român a avut de suferit. Cântecul și jocul au devenit un mod de a trăi bucuria vieții, de a-și reface puterea și de a intra în armonie cu natura, cu universul cosmic.

Astăzi viața țăranului trece prin schimbări majore. Tradițiile sunt însă nepieritoare. Vor înceta când vom înceta noi, ca popor, să mai existăm. Vin de demult, amintindu-ne de strămoși, trec prin sufletul nostru și se transmit generațiilor viitoare, pentru că sunt rodul unor valori spirituale nepieritoare: bine, frumos, bucurie, optimism, dreptate, credință, realism, încredere în sine, iubire față de semeni, gândire pozitivă. Prin tradiții ne exprimăm personalitatea, ne afirmăm libertatea și existența în lume.

Bibliografie

- Biblia sau Sfânta Scriptură* 1988, tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grijă a Preafericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române.
- Budiș 1998: Monica Budiș, *Microcosmodul gospodăresc. Practici magice și religioase de apărare*, București, Editura Paideia.
- Ghinoiu 1999: Ion Ghinoiu, *Lumea de aici, lumea de dincolo. Ipostaze românești ale nemuririi*, București, Editura Fundației Culturale Române.
- Lin 2002: Henry B. Lin, *Arta și știința feng shui. Vechea tradiție chinezească a modelării destinului*, București, Editura Vox.
- Molden, Hutchinson 2008: David Molden, Pat Hutchinson, *NLP genial! Ce știi, ce fac și ce spun oamenii care au succes...*, București, Editura Amsta Publishing.
- Murphy 1997: Joseph Murphy, *Puterea extraordinară a subconștientului tău*, traducere: profesor yoga Dan Bozaru, București, Editura Deceneu.
- Myss 2006: Caroline Myss, Ph. D., *Anatomia spiritului. Cele șapte stadii ale puterii și vindecării*, traducător Daniela Pascu, București, Editura Cartea Daath.
- NDN = Florin Marcu, *Noul dicționar de neologisme*, București, Editura Academiei Române, 1997.
- Olteanu 1998: Antoaneta Olteanu, *Metamorfozele sacrului. Dicționar de mitologie populară*, București, Editura Paideia.
- Papadima 1995: Ovidiu Papadima, *O viziune românească a lumii*, ediția a II-a, București, Editura Saeculum I.O.
- Pamfile 2006: Tudor Pamfile, *Sărbătorile la români. Studiu etnografic*, ediție și introducere de Iordan Datcu, București, Editura Saeculum I.O.
- Taloș 2001: Ion Taloș, *Gândirea magico-religioasă la români. Dicționar*, București, Editura Enciclopedică.
- Vulcănescu 1985: Romulus Vulcănescu, *Mitologie română*, București, Editura Academiei Române.
- Walther 2008: George R. Walther, *Influența limbajului pozitiv. Stăpânește puterea limbajului pozitiv, limbajul succesului*, ediția a II-a, traducere din limba engleză de Andreea Rosemarie Lutic, București, Editura Curtea Veche.

La pensée positive dans la chanson populaire roumaine

Dans la société contemporaine, marquée par la globalisation et, implicitement, par l'effort d'unification culturelle, le sous-texte de la chanson populaire roumaine met en évidence la pensée positive du peuple roumain, côté essentiel de notre spiritualité et de notre identité dans l'espace européen.

La conception optimiste de la vie est révélée par l'harmonie entre l'homme et l'univers où il vit, fait visible dans plusieurs coordonnées : l'intégration dans la nature et la communion avec l'environnement ; la construction de la maison au bord de l'eau, endroit bénéfique pour la prospérité ; la compréhension et le respect des lois de l'univers de type cause – effet dans les relations interhumaines ; la conscientisation du pouvoir de la parole prononcée ou écrite ; la libération des émotions négatives et la purification spirituelle à travers la danse populaire.

L'abandon temporaire du village et l'intégration dans un autre espace, à l'étranger, se fait seulement dans le but d'une vie décente. Le déracinement est éprouvé à tout âge. Mais la projection positive du retour et de la réinstallation dans les pays d'origine est une occasion de joie et d'accomplissement spirituel. La pensée positive rend plus supportables le travail et la vie loin de chez soi.

Les textes folkloriques illustrent la langue vivante du peuple et, au-delà des mots, la vie des Roumains dans l'espace rural, leur philosophie, leur morale, leur pensée, leurs idées sur le rôle de l'homme dans l'univers. La profonde foi en Dieu et le culte de la famille, le respect des ancêtres, l'attachement à la langue, au peuple et aux coutumes demeurent inaltérés. Il s'agit là des biens les plus précieux des Roumains, des valeurs durables de la spiritualité roumaine.

Craiova, România